

редъ несгоди и всѣкидневно да се грижи за храна. Борбата за съществуване поглѣщала цѣлото му внимание. Следъ като скиталъ насамъ-нататѣкъ, често излагайки живота си на голѣми опасности, при настѣпване на нощта, отдавалъ се на почивка. Сънътъ му, обаче, не билъ спокоенъ, защото знаелъ добре, че въ всѣко време може да бжде нападнатъ отъ опасенъ звѣръ, или да бжде изненаданъ отъ неканенъ гостъ съ не добри намѣрения. Тия нѣкогашни хора добивали храната си главно отъ ловъ, защото земедѣлието имъ било още непознато и нѣмали домашни животни. За да се нахранятъ, тѣ всѣкидневно ходѣли на ловъ. Ловцитѣ скитали изъ горитѣ, обикаляли долища, кръстосвали поля, докато щастieto имъ помогне да убиятъ или хванатъ нѣкой дивечъ и радостни да го отнесатъ при своитѣ близки, да зарадватъ и тѣхъ. Месото, сурово или печено, лакомо било изяждано, а непотрѣбнитѣ части, като кости, сухожилия, черва и пр. бивали изхвърлени.

Нощта настѣпва. Въ близката гора живѣятъ диви кучета. Нощемъ, когато всичко наоколо утихва, кучетата се упжтватъ къмъ жилищата на хората, за да задоволятъ глада си съ изхвърленитѣ кости и други непотрѣбни животински части, нѣщо което и днесъ правятъ чакалитѣ въ южна Тракия.

Следъ време около селищата се навѣждатъ глутници кучета, които не само ноще, а често и дене намиратъ възможность да се приближатъ къмъ сметищата на предисторическия човѣкъ, за да отнесатъ по нѣкой кокалъ и свободно да го огризатъ въ гората. Това близко съжителство съ дивитѣ кучета било отъ голѣмо значение за човѣка. Той почва да ги избива и употребява за храна; въпрѣки това кучетата ставали все по-малко плашливи, защото, макаръ и бавно, свиквали все повече и повече съ човѣка.

Ловцитѣ всѣки день влизатъ въ гората, за да дирятъ ловъ. Отблизу и далечъ се чува рѣмженето и